СИНГАЇВСЬКА Г. В.
Київський національний університет імені Тараса Шевченка

ЕПОНІМІЧНІ НАЙМЕНУВАННЯ В ІСПАНСЬКІЙ МЕДИЧНІЙ ТЕРМІНОЛОГІЇ

Об'єктом лінгвістичного аналізу служать терміни, які активно функціонують в мові науки, утворені на основі особистих імен і прізвищ, – так звані терміни-епоніми або епонімічні назви (ЕН). Статтю присвячено визначенню ролі та місця термінів-епонімів в іспанській медичній термінології. На основі когнітивного підходу іспанські епонімічні терміни представлено як цілісну динамічну систему, яка має національно-культурну цінність.
Ключові слова: епонім, власна назва, термін, оніми, епонімічні терміни, терміносистема.

Объектом лингвистического анализа служат термины, активно функционирующие в языке науки, образованные на основе личных имен и фамилий, – так называемые термины-эпонимы или эпонимические названия (ЭН). Статья посвящена рассмотрению роли и места терминов-эпонимов в испанской медицинской терминологии. На основе когнитивного подхода испанские епонимические термины представлены как целостная динамическая система, имеющая национально-культурную ценность.
Ключевые слова: эпоним, имя собственное, термин, онимы, эпонимические термины, терминосистема.

The object of linguistic analysis is the terms, actively functioning in the language of science and formed on the basis of names and surnames, – the so-called eponymic terms or eponymic names (EN). The article deals with the role definition and place of term-eponyms in the Spanish medical terminology. The article makes more precise the volume of eponym notion, elucidates the peculiarities of the appellativation in the sphere of scientific terminology. On the basis of cognitive approach Spanish eponymic terms are presented as an integral dynamic system character being of national cultural value.
Key words: eponym, proper name, term, onyms, eponymic terms, terminology.

Науково-технічний прогрес вносить значні зміни у всі сфери розвитку суспільства. Одна з найістотніших змін полягає в тому, що переважну частину лексичного фонду будь-якої мови становить спеціальна лексика і доля термінів у лексичному складі мови стрімко зростає. Тому закономірно, що мовознавці надають велике значення дослідженням у галузі термінології. Кінець XX – початок XXI ст. знаменує собою новий етап у розвитку теорії терміна, що пов'язано з появою когнітивного підходу до аналізу термінологічних одиниць.

На справедливу думку академіка В. М. Лейчика, когнітивне термінознавство – п'ятий етап розвитку даної науки як провідної наукової дисципліни рубежу XX–XXI століть, яке розвиває нове розуміння терміна як динамічного утворення, що служить засобом вербалізації наукового (спеціального) концепту [1].

© *Сингаївська Г. В.*

Разом з тим вимагає свого обґрунтування і розробки взаємопов'язаний з даним аспектом вивчення терміна комунікативний підхід, що дозволяє бачити в ньому необхідний інструмент професійної комунікації, засіб актуалізації професійних знань в процесі діяльності. Іншими словами, на порядок денний висувається питання про природу і властивості терміна як когнітивно-комунікативної одиниці. Теоретичною основою цього підходу є положення про діяльнісну природу мови, відповідно до якого мова розглядається як когнітивний процес, здійснюваний у комунікативній діяльності і такий, що забезпечується особливими когнітивними структурами і механізмами в людському мозку [2].

Актуальність дослідження сучасної іспанської системи медичних термінів-епонімів зумовлена зростаючим інтересом до вивчення термінів як головних компонентів фахових мов, а також проявом зацікавленості до таких феноменів, як фаховий текст та його науково-технічний переклад. Активні процеси термінотворення, що відбуваються в даній терміносфері, супроводжуються значною варіативністю найменувань і зумовлюють необхідність опису та аналізу медичних термінологічних одиниць, утворених на основі власних назв, з позицій когнітивної термінології.

Метою статті є проведення комплексного аналізу термінів-епонімів в медичній термінології іспанської мови, виявлення когнітивних факторів, що впливають на значення і функціональні особливості епоніма.

Об'єктом дослідження виступають медичні термінологічні одиниці іспанської мови, утворені на основі власних назв.

Предметом дослідження є статус, процеси формування особливості функціонування та когнітивний потенціал медичних епонімів.

Матеріалом дослідження слугували терміни, отримані методом суцільної вибірки з Медичної енциклопедії іспанської мови, білінгвальних і полілінгвальних словників медичної спрямованості, монолінгвальної спеціалізованої літератури (епонімічні довідники різного призначення), а також текстові та словникові інтернет-ресурси, що надаються найбільшими іспанськими і українськими медичними інформаційними порталами (електронні варіанти різних видань) [3–9].

Аналіз останніх наукових досліджень та публікацій. Дослідженнями різних аспектів мови медицини та окремих підсистем медичної термінології займалися як вітчизняні, так і іспанські

лінгвісти: М. Н. Чернявський, В. Ф. Новодранова, Є. В. Бекішева, М. М. Дзюба, О. В. Варнавська, A. Ordonez Gallego, M. A. Alcaraz Ariza, J. M. López Piñero, M. Luz Terrada та ін. [10–17].

З'явилася чимала кількість робіт, які при системному дослідженні медичної термінології різних дисциплін надають не тільки лексико-семантичний, але також категоріальний і когнітивний аналіз термінів. Це свідчить про перехід від системно-структурного термінознавства до когнітивного напрямку, при якому поняттєвість терміну розкривається через співвіднесення мовного знака зі структурами свідомості.

Приналежність людини до певної професійної спільноти обумовлює її професійну концептосферу, відтворену в мові, що дозволяє визнати таке поняття як професійна мовна картина світу. Професійний досвід, накопичений фахівцями різних країн, об'єднаних єдиною професійною сферою, може бути виражений за допомогою різних мовних засобів, тому питання теорії терміна, його місця в мові та системі знань протягом довгого часу знаходяться в центрі уваги як вітчизняного, так і зарубіжного термінознавства.

Лінгвістика традиційно трактує термін як "слово або словосполучення спеціальної галузі знання або діяльності" і підкреслює, що "терміни входять у загальну лексичну систему мови за посередництвом конкретної термінологічної системи (термінології)", що відбито в Лінгвістичному енциклопедичному словнику [18:508].

Керуючись новітнім визначенням терміна, пов'язаним з появою і розвитком когнітивного термінознавства яке стверджує, що "термін – це динамічне явище, яке народжується, формулюється, поглиблюється у процесі пізнання (когніції), переходу від концепту – розумової категорії – до вербалізованого концепту, пов'язаного з тією або іншою теорією, концепцією, що осмислює ту чи іншу галузь знання та (або) діяльність" (Лейчик), О. В. Варнавська відносить до термінологічних одиниць (термінів) усі знакові або мовні засоби номінації спеціального поняття, що представляють собою частину медичної концептосфери [14].

З позиції когнітивного термінознавства зазначають дві ознаки у визначенні терміна: засіб закріплення результатів пізнання і функцію відкриття нового знання. Терміни та терміносистеми розуміються вченими як динамічні конструкти, які народжуються в дискурсі і змінюють свій когнітивний зміст і свою форму. З точки зору дискурсивної лінгвістики термін передає, відтворює, переробляє інформацію, орієнтовану на адресата та цілі отримання ним знання.

Медична сфера має свою специфіку і привносить додаткові властивості до сфери загального термінознавства. Основні етапи у розвитку медичної термінології пов'язані з появою медичних словників; уточненням і систематизацією медичної термінології; виникненням та формуванням основ термінологічної теорії; активізацією методичної діяльності в сфері медичного термінознавства, активним розвитком медичної лексикографії. Медичний термін є носієм спеціальної медичної інформації, необхідної для оптимізації пізнавальної діяльності медиків, інструментом пізнання в сфері медицини, позначає явища, процеси, комунікативно і когнітивно значущі в медичному просторі. Медична термінологія, створена для обміну професійною інформацією, тобто для професійної комунікації, адресована певній частині суспільства (фахівцям-медикам) і має яскраво виражений прагматичний характер [19:11].

У медицині власні назви утворюють особливий клас термінів – епоніми (від грецької: ἐπώνυμος – той, що дає ім'я, назву) – особа, від імені (прізвища) якої утворено назву місцевості, країни, народу; сама назва такого типу [20:216]. Епонімічними вважають термінологічні одиниці, які служать для називання хвороби, структури або метода за іменем людини, що вперше виявила або описала їх.

Згідно Словника іспанської мови Королівської Академії Наук (DRAE), епонім – це ім'я людини або географічна назва, що іменує народ, епоху, хворобу, одиницю виміру і т. ін. [5]. Епонімами також називають апелятиви, утворені від власних імен, наприклад, літературні, філософські, релігійні, політичні течії *cervantista, kafkiano, platonismo, calvinismo, franquismo*.

Епоніми становлять значущу частину медичної терміносистеми, тому що завдяки наявності власного імені в складі терміна, він може бути єдино прийнятним, терміни-синоніми не завжди відображають сутність поняття, а визначення поняття за допомогою багатослівної описової конструкції не є зручним.

У даний час існують дві діаметрально протилежні точки зору на терміни-епоніми. Згідно з однією точкою зору (В. М. Лейчик, С. Д. Шелов), терміни-епоніми відносяться до номенклатурних найменувань; згідно з іншою (Р. Глезер), вони є самостійним об'єктом вивчення ономастики спеціального тексту [21:23].

Якщо скористатися термінологією М. Я. Блоха і Т. М. Семенової [22:149], то можна назвати терміни-епоніми іменами-унікумами, які

позначають унікальні явища і завдяки власним іменам ототожнюють їх індивідуальність.

Власна назва являє собою частину когнітивного шару терміна. Вона є часткою, сегментом ядра концепту і сприяє породженню нових смислів у професійній мовній картині світу. Індивідуалізуюча функція імені додає неповторність кожній термінологічній одиниці, що призводить до різноманітності професійної мовної картини світу.

До епонімічних термінологічних одиниць (епонімів) О. В. Варнавська відносить монолексемні і полілексемні терміни, що мають у своєму складі одну або кілька власних назв (або її деривати), а також отонімічні символи – засоби номінації спеціального поняття, що представляють собою частину медичної концептосфери [14:9].

На нашу думку, терміни-епоніми – це асоціативні терміни, в яких мотивування виражається побічно, за допомогою різного роду асоціацій. Адже будь-який лікар розуміє різницю між *хворобою Паркінсона* і *хворобою Крону*; при цьому правильний висновок їм допомагає зробити саме ономастичний компонент. Хвороба Паркінсона – це дрожательний параліч, а хвороба Крона – це запалення шлунково-кишкового тракту. Таким чином, всупереч існуючій думці, власна назва (антропонімічній компонент) у терміні-епонімі, в першу чергу, має конотативне значення. У цьому також проявляється зв’язок науки з культурою.

Ми поділяємо точку зору Ю. О. Рилова про те, що семантику антропонімів можна визначити як ідеосемантику і вважаємо, що наявність національно-культурного (етнокультурного, культурно-історичного) компонента в конотативному аспекті значення онімів, наявність ономастичної ідеосемантики не підлягає сумніву, даний компонент є повноправним компонентом значення власних назв [23].

О. В. Суперанська [24:26] вважає, що для будь-якої власної назви важливо, в якому типі культури, в якій країні, якою мовою вона виникла усередині спеціальної підмови (наприклад, підмови математики, підмови медицини), до цього комплексу відомостей додається і роль носія антропоніма в розвитку відповідної галузі, що підтверджує думку про те, що людина живе в контексті культури.

Епонімічні терміни переважно відповідають основним вимогам до терміна: у них чітко визначена тенденція до однозначності, інтернаціональності (зокрема, терміноелемент-епонім виступає своєрідним міжнародним знаком у науковій комунікації фахівців), вони зазвичай лаконічні на противагу багатослівним номінативним варіантам,

у яких епонімічну частину замінено більш умотивованою описовою (*Базедова хвороба, хвороба Грейвса – дифузний токсичний зоб, тиреотоксикоз, гіпертиреоїдизм, захворювання, що виникає в зв'язку з підвищенням функції щитовидної залози, що призводить до надходження надмірної кількості тироксину до крові. La enfermedad de Graves-Basedow – una tiroiditis autoinmune de etiología no muy bien conocida, que estimula la glándula tiroides, y es la causa de tirotoxicosis más común*). Доказом того, що епонімічні терміни – цілком правомірний тип найменувань у спеціальній мові, свідчить їхня кількість, поширеність, здатність утворювати похідні (наприклад, терміни, що застосовуються у видових назвах: *bartoneláceas, bruceláceas, leishmanias, rickettsiales – бартонелли, бруцелії* або *бруцели*, *лейшманії, рикетсії* і їх родові номени, в яких використовують суфікси *-ella, -ia*: ***Barton**ella* (AL Barton), ***Bruc**ella* (David Bruce), ***Leishman**ia* (William B. Leishman), ***Ricketts**ia* (Howard Taylor Ricketts).

Епонімічні терміни є відображенням еволюції медичного пізнання. У складі інтернаціональних термінологічних одиниць залишилося чимало грецьких і латинських медичних термінів, самостійних іменників.

У медичній термінології іспанської мови збереглися імена лікарів грецького класичного періоду. Ім'я Гіппократа присутнє в термінах: *facies hipocrática, dedos hipocráticos o hipocratismo, uñas hipocráticas – Гіппократа клятва, маска, митра, ніготь, пальці.* Ім'я Герофіла – найвідомішого лікаря елліністичного періоду – збереглося в анатомічному терміні: *prensa de Herófilo (лат.: torcular Herophili) – жом Герофіла / синусних стік* [6].

Характерною рисою іспанської медичної лексики середньовіччя є наявність агіонімів в найменуваннях хвороб: *mal (enfermedad) de San Lázaro – лепра, проказа; lázaro, lazarino* – людина, що страждає цією хворобою, *hospitales de San Lázaro, lazareto* – лазарет, лікарня. У епоху Відродження, яка є періодом зародження анатомії як науки, в медицину увійшли імена Фаллопія: *trompa, ligamento, conducto de Falopio – канал, труба, зв'язка*; Санторіні: *tubérculo, escotaduras, conducto, corneto, papilla, cartílago, vena emisaria o de Santorini – горбок, проток, сосочок, хрящ, емісар, вирізка, раковина*; Мальпіги: *capa, glomérulo, nódulos de Malpigui – шар (в шкірі), тільця, судини* і т. д. [6].

Разом з класичними термінами-епонімами, що увійшли до вжитку в XVI–XX століттях, з'являються нові терміни, що відображають як етапи розвитку нових галузей медичної науки, так і пріоритет того або іншого

ученого, країни у відкритті нових фактів. Це назви захворювань: *enfermedad de Basedow – Базедова хвороба*; симптомів: *signo de Babinski – симптом Бабінського*; синдромів: *síndrome de Cushing – синдром Кушинга*; різних фізіологічних процесів: *reflejo de Pavlov – рефлекс Павлова*; імена авторів методів лікування: *tratamiento de Murphy – метод Мерфі*; *método de Áhlfeld* – дезінфекція за допомогою води і алкоголю; *método de Balint* – метод лікування епілепсії і т. д.

Значне місце серед медичних термінів, що позначають різні симптоми, синдроми і хвороби, займають епонімічні клінічні терміни, в яких відображені імена учених-лікарів, що вперше їх описали або вперше застосували цей метод лікування. Наприклад, *Мальпігієвий клубочок (nódulos de Malpigui*) – сплетення капілярів у корковому шарі нирок. Слугує для фільтрації плазми крові. Структура названа на честь італійського біолога та лікаря, одного із засновників мікроскопічної анатомії Марчелло Мальпігі, який вперше виявив їх у 1687 р.; *Фаллопієві труби (Las trompas de Falopio)* – маткові труби – парні трубчасті органи, що поєднують порожнину матки з черевною порожниною. Названі на честь італійського анатома XVI ст. Габріеля Фаллопія, який вперше описав їх. *Клітини Беца (Las células de Betz)* – пірамідальні нейрони п’ятого шару в корі головного мозку, які є найбільшими в ЦНС. Вперше були описані Володимиром Олексійовичем Бецем у 1874 р.; *операції Більрот (operaciones de Billroth, operaciones tipo Billroth)*, названі на честь німецького хірурга Теодора Більрота (1829–1894), який розробив ряд нових операцій, що увійшли до хірургічної практики: резекції стравоходу, шлунку, видалення гортані, передміхурової залози і операції з приводу зобу.

Велику групу складають клінічні терміни-епоніми, що відображають назви окремих частин органа, тканини, клітини, найбільш поширені методи дослідження, морфологічні теорії або наукові відкриття, що отримали широке визнання: *Puente de Varolio / puente troncoencefálico / protuberancia anular – Вароліїв міст (лат. pons Varolii)* – відділ головного мозку, названий на честь італійського анатома та хірурга Констанцо Вароліо (1543–1575); *acueducto de Silvio – Сильвіїв водопровід* або *водопровід мозку (лат. aqu(a)eductus cerebri (Sylvii))*, названий за іменем голландського лікаря, фізіолога і анатома Франциска Сильвія (1614–1672). *El círculo arterial cerebral, polígono de Willis o círculo arterial de la base del cerebro – Віллізієве коло (лат. circulus arteriosus cerebri)* – міжсистемний анастомоз в основі головного мозку у вигляді кола,

названий на честь англійського лікаря і анатома Томаса Віллізія (1621–1675); *Fisura de Rolando / cisura de Rolando / circunvolución de Rolando – роландова борозна* отримала свою назву за іменем видатного італійського фізіолога Луїджі Роландо (1773–1831). *Tracto de Lissauer, haz de Lissauer – тракт Лісауера / зона Лісауера / Лісауера крайовий пояс,* – за іменем німецького невролога Гейнриха Лісауера (1861–1891); епонім *núcleo de Bechterew o núcleo basal – ядро Бехтерева, верхнє вестибулярне ядро (лат. nucleus vestibularis superior),* – за іменем російського невропатолога і психіатра В. М. Бехтерева (1857–1927) [9].

У цих епонімах акумульовані зусилля учених і лікарів різних країн світу в пізнанні будови і функціональних особливостей органів людського тіла, увічнена спадкоємність наукового знання, без якої неможливий успішний розвиток сучасної морфологічної науки.

Сьогодні важко собі уявити вивчення еволюції клінічного мислення, діагностики, історії і розвитку клініки, медицини без знання клінічної термінологічної епонімії. Роботи останніх років, а також практика дослідження епонімів-термінів у медицині переконують в тому, що терміни-епоніми значно сприяють правильному розумінню текстів і полегшують навчально-професійне спілкування.

Безперечно позитивною якістю великої кількості термінів-епонімів є їх інтернаціональний характер, тобто ідентичний вигляд і значення в різних мовах: *BCG / Bacilo de Calmette y Guérin – БЦЖ / Бацила Кальмета-Герина; Fístula BT / Fístula Blalock-Taussig – Фістула Баллока-Тауссига / Фістула Б.Т; : ECJ: Enfermedad de Creutzfeldt-Jakob – хвороба Крейтцфельдта-Якобса, RW: reacción de Wasserman – реакція Вассермана* [8].

Крім того, епонімічним термінам властиве явище синонімії: *síndrome boerhaaviano / síndrome de Boerhaave – синдром Бурхаве*; *enfermedad parkinsoniana / enfermedad de Parkinson – паркінсонічний синдром / синдром Паркінсона* та ін. Відома іспанська дослідниця Марія Анхелес Алькарас-Аріса зазначає, що “епонімам не залишається нічого іншого, ніж іти шляхом синонімії, прокладеним одночасним застосуванням у медицині коренів грецького та латинського походження” [16:65], і зазначає, що така хвороба, як *дифузний токсичний зоб*, *гіпертиреоїдизм – bocio exoftálmico hipertiroideo*, відома в Іспанії під наступними назвами: *basedovismo, bocio basedovificado, tirotoxicosis, hipertiroidismo, hipertiroidia o hipertireosis, enfermedad de Basedow*, *enfermedad de Graves*, *enfermedad de Flajani, enfermedad de Parry,*

enfermedad de Parson [16:65].

Специфіка термінів, утворених на основі особистих імен, полягає у їхній основній функції при визначенні сутності поняття: заміні довгих конструкцій більш короткими формами, в яких особові імена застосовують як своєрідну мовну мітку. З цієї точки зору, епоніми, утворені від імен дослідників-медиків, відповідають вимогам лексичної стислості і мовним нормам. Емоційна нейтральність та інтернаціоналізм, властивий більшій частині подібних термінологічних одиниць, є позитивною рисою для термінотворення.

Висновки дослідження. В ході дослідження було виявлено, що термінологічна епонімізація відображає еволюцію медичного пізнання і відіграє важливу роль у формуванні терміносистеми. Іспанській медичній термінології властиво широке використання епонімів, які є частиною термінологічної системи і володіють власними моделями і структурно-типологічними характеристиками.

Терміни-епоніми – це унікальна група термінів зі своїми особливими характеристиками, властивими цим термінам в залежності від терміносистеми тієї науки, до якої вони належать.

У даних термінах поєднуються основні мовні функції апелятивів і власних назв: апелятив служить для визначення класу об’єктів, а пропріативу відводиться ідентифікуюча роль. Індивідуалізуюча функція особистого імені додає неповторність кожній термінологічній одиниці, що призводить до урізноманітнення професійної мовної картини світу. Епонімічний медичний термін являє собою єдиний когнітивний комплекс, що характеризує професійну мовну картину світу. Ідеосемантика оніма є частиною ядра концепту і сприяє породженню нових смислів у професійній мовній картині світу.

Перспективи подальших досліджень. Оскільки епонімічна термінологічна одиниця являє собою єдиний когнітивний комплекс, який характеризує професійну мовну картину світу, слід приділити подальшу увагу термінам, утвореним на основі власних назв, що використовуються в інших галузевих термінологіях. Внаслідок концептуальної диференціації певних аспектів професійної мовної картини світу відбувається збільшення обсягу епонімічних термінів, тому ми вважаємо, що перспективи подальшого дослідження іспанських епонімів пов’язані не тільки з аналізом і кореляцією медичної лексики, але й з іншими сферами спеціального знання.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Лейчик В. М.* Терминоведение: Предмет, методы, структура. / Владимир Моисеевич Лейчик. – [5 изд., испр. и доп.]. – М. : Книжный дом “ЛИБРОКОМ”, 2012. – 264 с. 2. *Кубрякова Е. С.* Когнитивные аспекты словообразования и связанные с ним правила инференции (семантического вывода) / Елена Самуиловна Кубрякова // Новые пути изучения словообразования славянских языков. – 1997. – С. 24–37. 3. *Clasificación* Estadística Internacional de Enfermedades y otros Problemas de Salud. Décima revisión. ICD-10 [Recurso electrónico]. – Disponibilidad y acceso : http://www.cemece.salud.gob.mx/fic/cie/index.html 4. *García-Castañón S.* Diccionario de epónimos del español / Santiago García-Castañón. – Gijón : Trea, 2001. – 142 p. 5. *Diccionario de la lengua española.* Real Academia Española. – [22-a ed.]. – Madrid : Espasa-Calpe, 2001. – 2448 p. 6. *Medciclopedia* [Recurso electrónico] // Diccionario ilustrado de términos médicos. – Disponibilidad y acceso : http://www.iqb.es/diccio/diccio1.htm 7. *Белинский Г. Ю.* Испанско-русский медицинский словарь / [Г. Ю. Белинский, Н. И. Елкин, Е. П. Пашков]. – М. : Русский язык, 1991. – 836 с. 8. *Большой словарь медицинских терминов* / сост. : В. Д. Федотов. – М. : ЗАО Центрполиграф, 2008. – 959 с. 9. *Listado alfabético de epónimos* [Recurso electrónico]. – Disponibilidad y acceso : http://www.iqb.es/diccio/e/eponimoa.htm 10. *Чернявский М. Н.* Краткий очерк истории и проблеми упорядочения медицинской терминологии: энциклопедический словарь медицинских терминов / Максим Наумович Чернявский. – М. : Советская энциклопедия, 1984. – Т. 3. – С. 410–425. 11. *Новодранова В. Ф.* Средства выражения когнитивной сложности научного знания: На материале языка медицины / Валентина Федоровна Новодранова // Московск. гос. лингв, университет. – 2002. – Вып. 457. – С. 26–30. 12. *Бекишева Е. В.* Категориальные основы номинации болезней и проблем, связанных со здоровьем / Елена Владимировна Бекишева. – Самара : ООО “ИПК “Содружество”” ; ГОУВПО “СамГМУ”, 2007. – 250 с. 13. *Дзюба М. М.* Епоніми в українській науковій термінології : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 “Українська мова” / Майя Миколаївна Дзюба ; Волинськ. нац. ун-т ім. Лесі Українки.– Луцьк, 2011.– 20 с. 14. *Варнавская Е. В.* Статус и функционирование эпонимов в медицинской терминологии испанского языка : автореф. дис. на соискание ученой степени кандидата филол. наук : спец. 10.02.05 “Романские языки” / Елена Владимировна Варнавская ; Воронежск. гос. ун-т. – Воронеж, 2009. – 24 с. 15. *Ordonez Gallego A.* Lenguaje médico: Modismos, tópicos, y curiosidades (Spanish Edition) / Amalio Ordonez Gallego. – Madrid : Editorial Noesis, 1994. – 141 p. 16. *Alcaraz-Ariza M. A.* Los epónimos en medicina [Recurso electrónico] / María Ángeles Alcaraz-Ariza. – 2002. – № 5. – P. 55–73. – Disponibilidad y acceso : http://www.aelfe.org/documents/text4-Alcaraz.pdf. 17. *López Piñero J. M.* Introducción a la terminología médica / José María López Piñero, María Luz Terrada. – Barcelona : Masson, 2005. – 232 p. 18. *Лингвистический* энциклопедический словарь / гл. ред. В. Н. Ярцева. – [2 изд., доп.]. – М. : Большая российская энциклопедия, 2002. – 709 с. 19. *Маджаева С. И.* Медицинские терминосистемы: становление, развитие, функционирование : автореф. дис. на соискание ученой степени доктора филол. наук : спец. 10.02.19 “Теория языка” / Санья Ибрагимовна Маджаева ; Волгоградск. гос. соц.-пед. ун-т. – Волгоград, 2012. – 40 с. 20. *Яковлева А. М.* Сучасний тлумачний словник української мови / А. М. Яковлева, Т. М. Афонська – Харків : ТОРСІНГ ПЛЮС, 2009. – 672 с. 21. *Какзанова Е. М.* Номенклатура и термины-эпонимы: обзор мнений / Евгения Михайловна Какзанова // Вестник МГОУ. – Серия : “Лингвистика”. – 2010. – № 5. – С. 21–25. 22. *Блох М. Я.* Имена личные в парадигматике, синтагматике и прагматике / Марк Яковлевич Блох, Татьяна Николаевна Семенова. – М. : Готика, 2001. – 196 с. 23. *Рылов Ю. А.* Очерки романской антропонимии : [монография] / Юрий Алексеевич Рылов. – Воронеж : ЦЧКИ, 2000. – 163 с. 24. *Суперанская А. В.* Общая термінологія : Терминологическая деятельность / [Александра Васильевна Суперанская, Наталия Владимировна Подольская, Наталия Владимировна Васильева]. – [3-е изд.].– М. : УРСС, 2008. – 288 с.